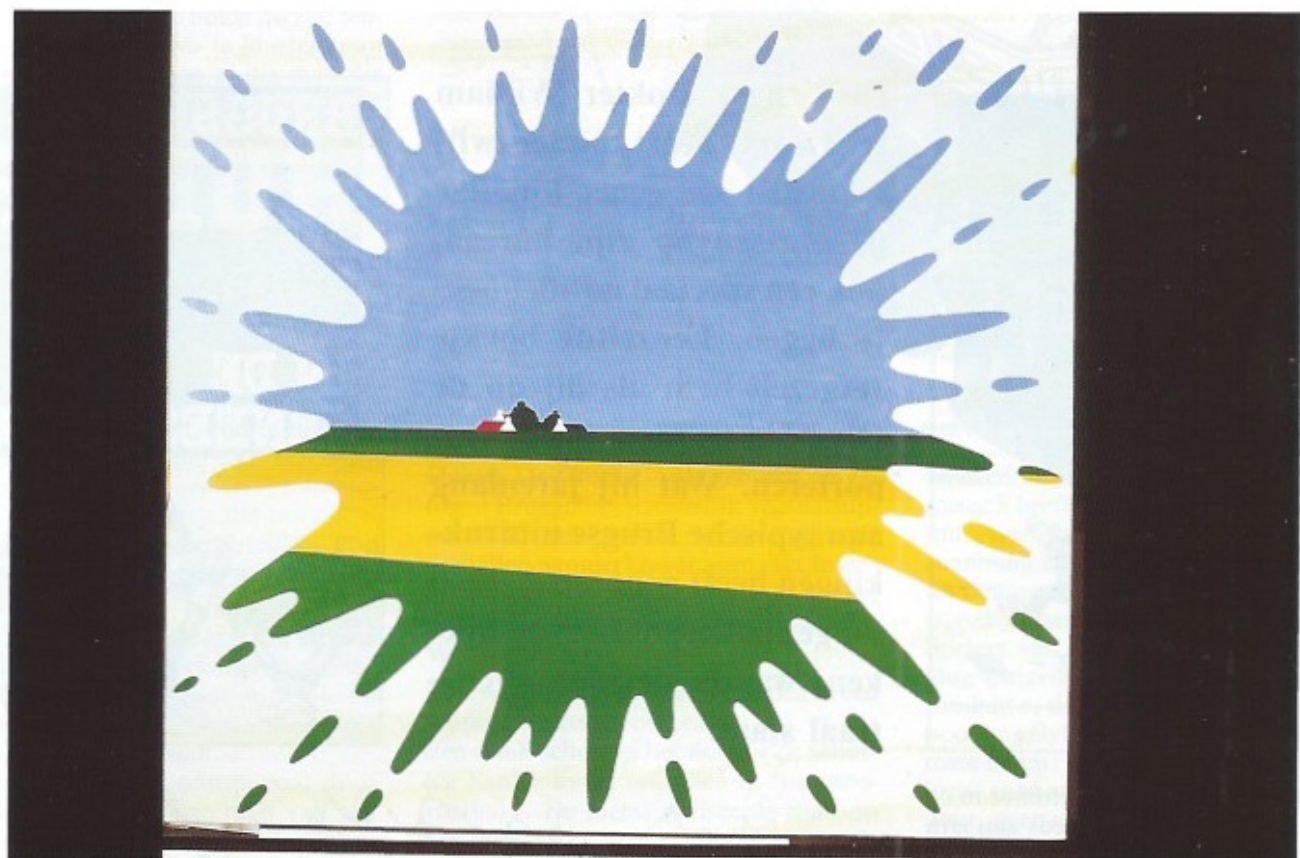

Joseph Willaert komt weer

Landschap in spetters, 1992

Menig Oostendenaar en/of kunstliefhebber zal zich de heuglijke Europaprijs voor Schilderkunst van de Stad Oostende herinneren die voor Joseph Willaert een vorm van doorbraak betekende en hem meteen de aureool gaf van een moeilijk catalogeerbaar kunstenaar. Het werk dat hem een benijdenswaardige medaille bezorgde bestond uit een groepje keurige opgestelde kerkstoelen op een houten trede van zwarte en wit geschilderde tegels. Het objectmatige van dit oeuvre was wel wat duidelijker beklemtoond dan wij van hem gewoon waren; in zijn huidig werk is dat trouwens omzeggens helemaal verdwenen wat weer niet betekent dat die realiteit plots niet weer eens terugkeert. Kerkstoelen doen zoals de meeste werken van Joseph Willaert denken aan jeugderinneringen; verleden en een vleugje nostalgie verglijden een beetje in elkaar; er treed een soort werkelijkheid op de voorgrond die eerder banaal mag worden genoemd, die te maken heeft met de gewone serene aanwezigheid van een dorp en met het ongecompliceerde verloop van mensen en dingen.

Mensen worden in het oeuvre van Wil-

laert niet expliciet uitgebeeld, wel de sporen die zij hebben achtergelaten onder de vorm van bijvoorbeeld een (reële) fiets tegen een (geschilderde) gevel, de half geopende lade van een ordinaire buffetkast of van een koffiemolen, als tekst ook, meestal argeloze zinnen met een wat dubbele bodem.

Doet dat niet een beetje denken aan wat destijds als Nieuwe Visie de wereld werd ingestuurd?

Zou Willaert een voortzetting zijn van een Raveeliaanse visie?

Het de dorpelingen bekende muurtje van betonnen platen, het tastbare object dat in een schilderij zit vastgepind als een kleurrijke pijl in een doelwit van opgespannen doek, de fiets tegen de gevel, de vlokjes schapenwol aan de geschilderde prikkeldraad, de elementaire of primaire vlakverdeling, de helle basiskleuren van groene weide, rode daken, witte huisjes, donkere kerk, bruine meubels of deuren? Toch zou het naar ons gevoel verkeerd zijn al te zeer Willaert te aanzien als een verlenging van een nieuwe visie tout court. De ondertoon van wat Willaert schildert is nostalgisch en ludiek terzelf-

dertijd; er komen vrij vaak woorden en zinnen bij te pas die een betekenis hebben en daarnaast nog een bijbetekenis; er wordt een poging ondernomen om een soort volkse wijsheid te poneren, om een doorsnede te bieden van een sociaal bestel dat wellicht niet meer in die vorm bestaat.

Na acht jaar stilte is Willaert weer in het land (van de beeldende kunst). Een krachtige terugkeer, want hij krijgt een plaats in het PMMK naast de grafiek van Corneille en ook in AD Gallery wordt een keuze uit zijn recent werk gepresenteerd.

Het wordt een boeiende onderneming het huidige werk in zijn meer uitgepuurde manier van typisch Willaert-te-zijn te toetsen aan dat van vroeger en zich een weg te banen in onderhuidse betekenissen en dualiteiten.

Joseph Willaert, PMMK, Romestraat 11, Oostende tot 2.5, dinsdag gesloten. AD, Gallery, Romestraat 6, 24.4-23.5.

Hugo Brutin